

Tack Helige Fader

Opus Deis prelat, Biskop Javier Echevarría, publicerar en artikel i ABC (Spanien) med anledning av Johannes Paulus II:s tjugofemårsjubileum som påve. Han betonar att ” Påvens vilja blir desto starkare, förenad som den är med Jesu kors, som han älskar med så entydlig och efterföljansvärd kärlek”.

2003-10-24

Fotografierna av påven som vi genom massmedias förmedling har

fått se under de senaste åren förmedlar ett begrepp som är ständigt detsamma och som förändras: Å ena sidan visar de oss hur en människas kropp sakta men säkert förändras av tidens gång. Men de visar också – lika tydligt men med ännu större kraft – ett fenomen som ständigt förblir detsamma: I alla hörn av världen flockas människorna i tio- ja hundratusental lika ivrigt runt hans person.

Man har velat ge många förklaringar till detta fenomen. I allmänhet har man velat förklara mysteriet med Johannes Paulus II:s magnetiska dragningskraft genom att ange förväntningar hos människor som får så många av dem att vända sig till honom. T.ex. den allmänt utbredda önskan om fred. Johannes Paulus II engagerar sig i alla de blodiga konflikter som härjar vår värld och undervisar oss om att den enda sanna vägen för att uppnå en hållbar

fred är att låta förlåtelsen få överhand över splittringen. Andra säger att det som får oss att se påven är törsten efter sanning som är så stark i ett samhälle som vårt som har tröttnat på lögner och kortvariga tendenser. Påven förkunnar orädd en evig sanning och ger prov på en moralisk hållning som vägrar att låta sig korrumpas och som står upp till försvar för den mänskliga värdigheten.

Men om vi verkligen vill förstå Johannes Paulus II:s enastående attraktionsförmåga måste vi gå mera på djupet. Det blir nödvändigt att granska det som teologerna kallar *sensus fidei*, dvs. en slags trosinstinkt som genomsyrar de kristnas sinnen och hjärtan.

Det är ur denna synvinkel som vi ser en Kyrka vars medlemmar samlas runt sin påve, en kyrka som inte kan distansera sig från sin högste herde,

eftersom den inte kan föreställa sig sig själv utan honom. Och den visar oss också en påve som lever helt för Kyrkan och i vilken Kyrkan ser Kristi ansikte.

Alla som lyssnar på honom känner att han talar med en auktoritet som kommer från ovan – från det evangelium som inte kommer att förgås ”förrän himlen och jorden förgås” (Matt. 5:18). När vi är nära Petri efterträdare känner vi oss förenade med ett band som är starkare än något annat band som enbart grundar sig på historia eller kultur. Vi vidrör det mysterium som gör Kyrkan till Guds familj och varje människa till Guds barn.

Allteftersom ålderdomen och det fysiska lidandet försvagar påvens krafter blir hans vilja desto starkare, förenad som den är med Jesu kors, som han älskar med så entydig och efterföljansvärd kärlek.

Att betrakta Jesu ansikte är det mål som Johannes Paulus II har ålagt Kyrkan så att denna vid ingången av det tredje årtusendet ”med förnyad kraft kan ta upp sitt evangeliseringsuppdrag” (Apostoliska brevet *Novo millennio ineunte*, 2). Och vi kan inte låta bli att tänka på det exempel påven ger oss i sitt uppdrag som herde för den universella kyrkan, då vi läser dessa ord också från honom: ”Människorna i vår tid ber – kanske inte alltid medvetet – de kristna att inte bara att ”tala” om Kristus, utan också att på sätt och vis visa dem till honom. Och är det kanske inte Kyrkans plikt att återge Kristi ljus under varje historisk period och också låta Hans ansikte lysa för de kommande släktleden under det nya årtusendet?” (ibidem, 16).

Denna "kontakt" med Herren blir särskilt tydlig genom smärtan: ”Kristus inbjuder alltid Kyrkan att

röra vid hans sår, dvs. att erkänna hans fullkomlig mandom som han mottog genom Maria, överlämnade till döden och förvandlades genom uppståndelsen: "Räck hit ditt finger, här är mina händer; räck ut din hand och stick den i min sida" (Joh. 20:27). Liksom Tomas faller Kyrkan på knä inför den uppståndne Jesus i dennes lysande gudoms fullhet och utropar evinnerligen: "Min Herre och min Gud!" (Joh. 20:28)" (ibidem, 21).

I Petri efterträdares förening med Jesus Kristus, som var och en av oss känner, om än mer eller mindre djupt, finner vi ännu en förklaring till den mystiska harmonien mellan påven och människorna. Den naturliga känslan av tillgivenhet och tacksamhet som vi alla betygar Johannes Paulus II i detta ögonblick är i grund och botten vår tacksamhet över att påven har fått oss att återupptäcka det bästa vi har inom oss själva: vår personliga relation

med den Gud som har skapat oss och räddat oss genom sin kärlek.

Redan i den första encyklikan sade påven att människan ”är den främsta vägen som Kyrkan måste tillryggalägga då den vill uppfylla sitt uppdrag. Den slutgiltiga anledningen till varför han genast når de troendes hjärtan är hans djupa kärlek till människorna som har sina rötter i Guds förvandling till människa. Johannes Paulus II står oss så nära eftersom han påminner oss om att Kristus är ibland oss, lever med oss och ger vårt liv dess mening. Denna övertygelse är så stark att den inte behöver något annat bevis än Korset, Korset på vilket vi även ser påven.

Det är naturligt att vi firar Johannes Paulus II:s 25-årsjubileum genom att betrakta betydelsen av hans person, djupet av hans läror, konsekvensen av de beslut han fattar. Det är också naturligt att vi känner ett behov att

av hela vårt hjärta uttrycka vår tacksamhet. Låt oss därför göra det som han nyligen bad oss om i Pompeji på festdagen för Vår fru av Rosenkransen, nämligen att be för honom, nu och alltid, som tecken på vår innerliga kärlek och djupa och uppriktiga tacksamhet.

+ Biskop Javier Echevarría

Prelat av Opus Dei

ABC

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/tack-helige-fader/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/tack-helige-fader/) (2025-08-08)